Schubert András

Azok a fránya hosszú í-k

Az „Egy szegény kis kíntornász klapec nyöszörgései”
(sícc! hosszú í-vel, whatever it means) ciklusból

paródia Béres Attilára

– Öcsíííííí!

A hosszú í-k feltartóztathatatlanul száguldoztak körbe-körbe az udvaron, majd ki a kapun és végig a Bókay utcán. Ott cikázva verődtek oda-vissza a házfalakon. A Tömő utcában némelyikük elfordult jobbra vagy balra, hogy aztán mindnyájan a Práter utcában egy diadalmas kódát zengve találkozzanak újra.

Mindeközben én, az oly harsányan szólított név viselője, a pincefordulóban berendezett magánlakosztályom menedékét élveztem. Pontosan tudtam, hogy minek szól ez a durva inzultus. Indulnom kellene a szolfézsórára. Mióta egyszer zavaromban azt találtam mondani, hogy kíntornász szeretnék lenni, akit én egy fess tornadresszben díszelgő ellenállhatatlan akrobatának képzeltem, szüleim fáradhatatlanul igyekeztek egyengetni zenei pályámat. Képességeim felmérését követően a zenetanár lemondóan azt javasolta, hogy talán először sajátítsam el a szolfézs alapjait. Mivel mifelénk ezt a hangszert kevéssé ismerték, a javaslat elfogadást nyert, és hetente kétszer mennem kellett Dönci nénihez szolmizálni. Epedve vártam, hogy mikor vehetem kezembe először a szolfézst, de az a nap csak nem akart bekövetkezni.

Pedig már – *für alle Felle* – megkaptam unokabátyám kinőtt hegedűtokját is, mivelhogy az ő munkaeszközéhez már nagybőgőtokra volt szükség. Slampecnak, a környékbeli nehézfiúk korlátlan urának volt a személyi testőre. A hegedűtokba egyelőre édesanyám csomagolta nekem a parízeres zsemlét.

Szóval, magánlakosztályom rejtekére húzódtam a hosszú í-k randalírozása elől és a Vasárnapi Ujság (sic! rövid u-val) 1874-es évfolyamának füzeteibe temetkeztem. Pontosabban azokba a kitépett lapokba, amelyeket sikerült kimentenem a készcipők (*nota bene!* nem kézcipők) csomagolására szánt régi újságkötegekből. Itt jelent meg folytatásokban az *Utazás a Föld közepébe*, Verne Gyula után. Arról persze sejtelmem sem volt, hogy ez az „után”-zó a nagytekintélyű főmunkatárs, Szász Károly volt személyesen. Daliás idők!

Ahhoz viszont nem fért kétség, hogy a főszereplő, Axel, a *„dán eredetű fiatal ember, a ki nagybátyjánál, Lidenbroek tanárnál lakott, Hamburg városában a király-utcza 10. sz. alatt fekvő ódonszabású házában, hol a háztartás kettőjökön kívül a tanár unokahúgából és gyámleányából, a csinos Graübenből és Márta nevű éltes gazdasszonyból állott”*, én magam vagyok. A tanár és gazdasszony alakját változó szereplőknek osztottam ki, Graüben viszont nem lehetett más, mint Harkányi Zsófi. Hozzá kell majd visszatérnem diadalmas utamból, ha a pincelejáróban megtalálom a Föld középpontjába vezető alagutat, és megteszem világraszóló felfedezéseimet.

Tökéletesen érthető tehát, hogy legkisebb gondom is nagyobb volt annál, mintsem hogy a hosszú í-k sivításának hatására Dönci nénihez igyekezzem. Különösen, mert nemrég éppen megtalálni véltem az alagút bejáratát. Néhány méterre rejtekhelyemtől egy gondosan lezárt szürke fémajtó volt, amelyre a VIGYÁZZ! NAGYFESZÜLTSÉG! ÉLETVESZÉLYES! feliratot nyilván csak a tutyi-mutyi kalandorok elriasztására erősítették fel, én pedig nem az voltam. De mit kezdjek a zárakkal?

Szerencsémre, amikor a hegedűtokot megkaptam, annak aljában egy csinos sperhakni gyűjtemény lapult – nyilván unokabátyám korábbi zenei tevékenységének tartozéka. Megkezdtem tehát a zárak szisztematikus piszkálását, amit egészen addig folytattam, amíg egy erőteljesebb mozdulatom után gyanús sercegés és szikrázás nem támadt az ajtó mögött.

Ekkor tanácskozásra visszavonultam, és a további teendőkre nézve magától Lidenbroek professzortól próbáltam bölcs útmutatást kapni. Közös fejtörésünk eredményeként arról győztem meg magam, hogy Dönci néni szó-fá-mi-re-dó gyakorlatai talán valójában Arne Saknussemm titkos kódját rejtik, és parízeres hegedűtokomat a hónom alá csapva visszakiabáltam:

– Megyeeeek! – és elbattyogtam a zeneiskola irányába.

A szolmizációs gyakorlatokból sehogy sem sikerült kisilabizálnom Saknussemm üzenetét, de úgy látszik, a titkos kód nélkülem is működött. Mire hazaértem, és lerohantam a pincelejáróhoz, a fémajtó tárva-nyitva állt, és előtte Zsóka bácsi, a házmester társaságában két villanyszerelő külsejű egyén tevékenykedett.

– Csak kerüljenek a kezem közé azok a pernahajderek! – csattogott Zsóka bácsi. – Majd elveszem én a kedvüket az ilyen szórakozástól!

– Hagyja csak! – nyugtatta őt az egyik szaki. – Ha már a jóisten is ilyen megbocsátó volt velük, hogy nem csapta őket agyon a villámjával.

Zsóka bácsi azért csak morgott még egy sort.

– És ezt a sok papírhulladékot is mind idehordják. Majd egyszer felgyullad az egész pince!

Ezzel aztán akkurátusan összeszedte a Vasárnapi Ujság (sic! rövid u-val) 1874-es évfolyamának füzeteiből kitépett felbecsülhetetlen értékű lapokat, és a későbbi iratmegsemmisítőket megszégyenítő alapossággal ízekre szaggatva szórta bele a szemétgyűjtőbe.

Hiába volt tehát minden gondos előkészület Lidenbroek tanárral, hiába szerettem volna elkápráztatni az én kedves Graübenemet, nem sikerült feltennem a pontot a hosszú í betűre.

Persze, ha jól belegondolok, elég hülyén nézett volna az ott ki.